Den uforbederlige bibliotekar

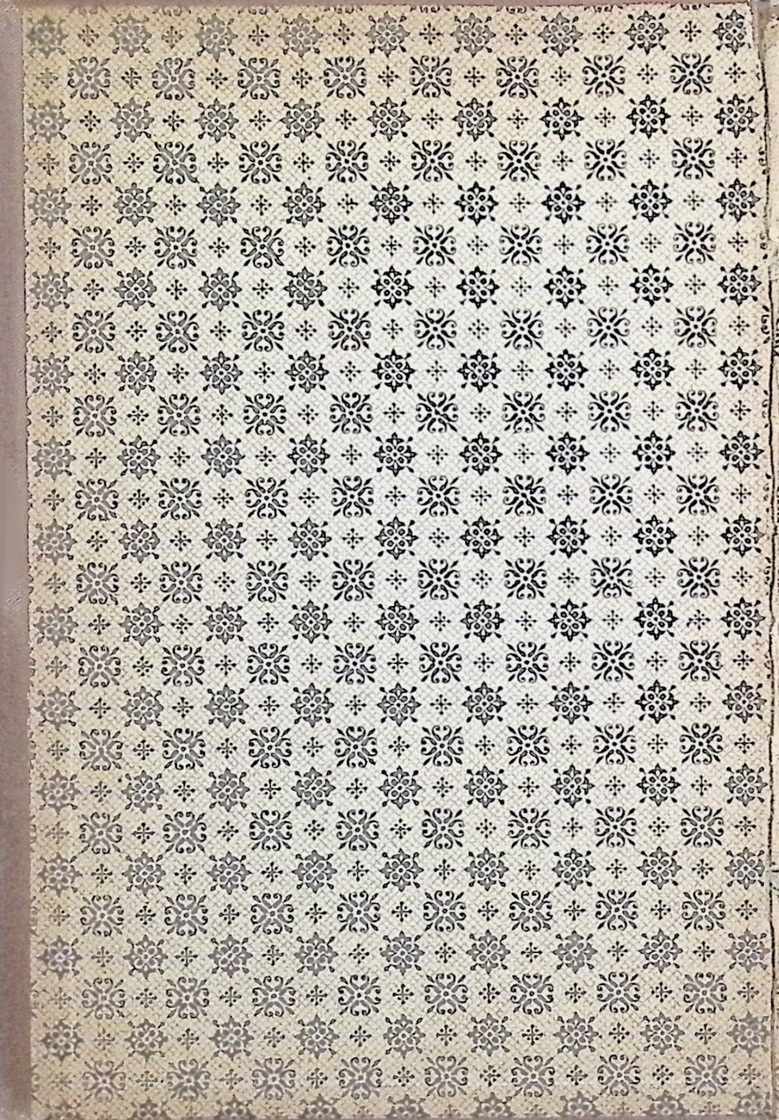
Niels Jensen

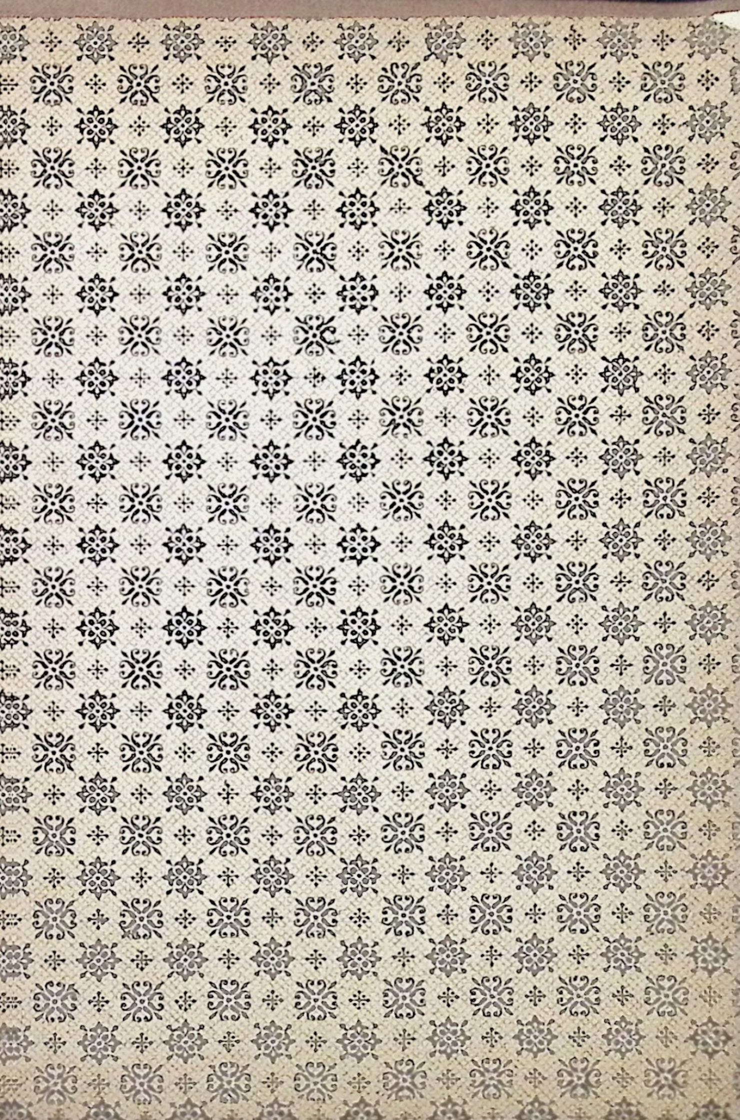
Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

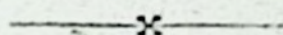
Hvad Forglemmigejen fortalte.

2-

Hvad Forglemmigejen fortalte.

Hvad
Forglemmigejen
fortalte
H.P.H.sc.

Hvad Forglemmigejen fortalte.

Efter **G. Putlitz**

ved

Vilhelm Werner.

Kjobenhavn.
H. Hagerups Forlag.
1878.

Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Ved en frisk Engkilde, paa det bløde Hynde, som en Stens mosbedækkede Overflade dannede, sade to ganske smaa Væsner og betragtede opmærksomt Bevægelsen i det glimrende og sladrende Kildevand, der rislede ved deres Fødder. Den ene var en pudsig lille Mand, noget bredskuldret, med en lidt sammenbøjet Figur, som en ond Villie havde kunnet kalde pukkelrygget. De tynde Ben, som han ængsteligt havde trukket til sig, thi han var bange for at komme i Berørelse med Vandet, der skjelmsk pladskede op imod ham, gav ham

først ret et besynderligt Udseende. Hans Klædning var brun og lidet pyntelig. Ogsaa paa Hovedet bar han en brun lille Hue eller Hætte af Læder, der paa en besynderlig Maade bedækkede det langtfra smukke, blege, men overmaade godmodige og velvillige Ansigt. Det andet Væsen var en smuk, slank Kvindeskikkelse. Det blonde Haar flød i Lokker ned over Skuldre og Arme; det yndefulde, men skjelmske Ansigt spejlede sig i Kildevandet, i hvilket de nøgne Fødder pladskede og stænkede Naboen Draaber i Ansigtet, naar han ikke passede paa. Hun bar en Klædning, der var sammenføjet af Blomsterblade, og havde trykket en Aurikelblomst, som Hat paa de fyldige Lokker.

„Ej, ej, lille Nisse,“ sagde den skjelmske Skjønne, „er Du endnu stedse bange for Vandet?“

„Jeg har Sko paa!“ svarede den Tiltalte.

Det var ikke usandt, selv om det egentlig ikke var Grunden, hvorfor han havde Angst for Vandet. „Men,“ fortsatte han, forat give Samtalen en anden Retning, „kald mig ikke Nisse. Mit store, vidtomfattende Familienavn klinger saa fremmed. Kald mig hellere Huelil eller Hættelil, saaledes som Menneskene kalde mig, naar de holde af mig.“

„Godt,“ sagde Alfen, thi en saadan var Naboersken, „og Du kalder mig Lilli, vi ere jo Venner.“

Det vare de ogsaa, saa forskjelligt deres Udseende end var, maaske just derfor. Først et Badebekjendtskab, af hvilket der var blevet et Badevenskab, og af dette tilsidst et Venskab, der fortsattes efter Badetiden, omendskjøndt de kun saa hinanden under Badesaisonen og aldrig vexlede Breve,

men maaske just derfor tænkte desto mere paa hinanden.

Paa denne Aften havde de fastsat en Rendezvous, saaledes som allerede i flere Aar, ved den selvsamme Kilde. Huelil, for strengt og pedantisk at begynde sin Badekur, der skulde forfriske ham efter Arbejdet og Støvet, i hvilket han tilbragte det hele Aar, — Lilli kun for Fornøjelse; for Selskabs Skyld traf de sammen ved Kilden; forat hilse paa Blomsterne, som hun just her fandt saa smukke, omendskjøndt Hættelil beviste hende, at de selvsamme Arter og Slægter ogsaa fandtes ved tusende andre Kilder. Hættelil var møjsommelig paa sin Fod vandret hertil, Lilli havde ladet sit Firspand af Sommerfugle, Guldsmedde eller Græshopper (jeg veed ikke, hvad der just for denne Saison blev anseet for det eleganteste) spænde for og var fløjet

hertil gjennem Luften. De vare komne næsten paa samme Tid. Hættelil badede nu og drak hver Morgen sine reglementerede Dugdraaber, som han strøg af en særdeles lægekraftig Blomst; Lilli aflagde Besøg, sladrede, smaasnakkede og studerede, om ikke en eller anden lille Alf havde opfundet en ny phantastisk Maade at sammenføje Blomsterblade til Klædninger. Men om Aftenen kom de to Venner sammen og fortalte hinanden Dagens smaa Begivenheder, deres Hændelser i det forløbne Aar og deres Drømme for Fremtiden. Vi ville engang belure dem.

„Du seer bleg ud, Hættelil,“ sagde Alfen efter en Pause, og det skjelmske lille Ansigt antog for Øjeblikket et deltagende Udseende. „Du har bestemt igjen arbejdet alt for meget i din tykke, støvede Stueluft?“

„Der var rigtignok meget at bestille —“ sagde den Lille. „Der er igjen kommet Liv imellem Bøgerne og Trykarkene, og imellem de forbistrede politiske Skrifter, som true med at oversvømme os, dukker dog her og der igjen friske, poetiske Billeder, eller tykke, videnskabelige Folianter op. Jeg er nu Bogtrykkernes Nisse, og der havde jeg dette Aar meget Arbejde. Der kom Bogstaver og Skrifttegn tilsyne, som længe havde ligget ubenyttede i deres Kasser. Derved sættes der meget Støv i Bevægelse, det falder for Brystet, og derfor var mig denne Baderejse meget nødvendig.“

Lilli lo højt. „Skal jeg da stedse beklage Dig? Hvad angaaer Bøgerne, Bogstaverne, ja selv Menneskene Dig?“

„Det forstaar Du ikke, min smukke Veninde. Enhver maa arbejde paa den Plads, som af Forsynet er anvist ham.

Hvesperne bygge deres Celle, Myrerne slæbe deres lille Bjerg sammen, forstyrrer Du det for dem, de begynde dog stedse forfra igjen. Jeg maa hjælpe og arbejde som de, og det er min Glæde. Arbejder Du ikke ogsaa?"

„Nej! Jeg danser i Maaneskin, jeg sladrer med Blomsterne, jeg belurer St. Hansormen — jeg lever og nyder."

„Du er som en Sommerfugl, det er din Natur, og dog er denne Nydelse dit Arbejde. Seer Du, iblandt Menneskene, med hvilke jeg paa saa mange Maader kommer sammen, gives der ogsaa forskjellige Naturer; nogle ere flittige, som jeg, og anstrænge sig, andre nyde, som Du, leve i Naturen, lærer af den og lytter til den — det ere de poetiske Gemytter — deres Arbejde er Lediggang, og Lediggang er deres Arbejde. Man skjælder dem for

Drømmere og leer dem ud, fordi de leve i en Verden, som de selv danne sig og som ingen kjender. Men lykkes det dem, hvadenten med Ord, ved Toner eller Farver, eller paa andre Maader, at aabne denne Verden for andre Menneskers Blik, da kalder man dem Digtere eller Kunstnere, og dog blive de derved ikke mere og deres Arbejde ikke værdifuldere. Din Bestemmelse er nu engang ganske at flette Naturens Poesi, at efterligne Skabelsens hulde Digt i dit Hjerte og Væsen. Vær tilfreds med din Lod, men skat ogsaa min ikke ringe.“

Forstod den lille Alf ham? Ligemeget, hun følte sig smigret.

„Kan være,“ sagde hun, „Du maa arbejde, jeg vil tro det, men, Du stakkels Skjelm, det er vel undertiden rigtigt svært, — rigtigt kjedsommeligt?“

„Ikke det ringeste," udbrød Hættelil og rettede sig stoltere i Vejret. „Du kan ikke tro, hvor det er tilfredsstillende. Der ligge de sorte Bogstaver, hvert ordnet efter sin Betydning, sammen i de smaa Boliger. Det er min Forretning at vaage over dem, at de ikke springe rundt imellem hverandre. Om Natten, naar jeg sidder ved de smaa Kasser, hører jeg vel her og der en Summen. Da er der noget i Uorden, eller et stakkels Bogstav klager sagte, fordi det er kommet i fremmed Selskab. Snart bliver det stakkels lille „a" beleet og bespottet imellem alle de store „A'r", snart er en Vokal udsat for Drillerier af de Consonanter, imellem hvilke den er kommet, snart omvendt; thi enhver bilder sig ind at være noget aparte, og ere mange af deres Kammerater sammen, saa have de Bistand. Det bringer jeg saa altsammen i Orden,

og naar Sætteren om Morgenen kommer, saa aner han ikke, hvilken Nød jeg har havt om Natten. Sætteren griber nu her og der i de smaa Kasser og skyder Bogstaverne sammen, og hvem der seer paa det, skulde tro, at det var den grusomste Uorden. Men han gjør alt efter Tanker, som andre Mennesker har foreskrevet ham, og naar Bogstaverne staa trykte paa Papiret, sige de ofte saameget smukt og klogt, at man har sin Glæde deraf. Jeg læser alle Trykarkene, det er min Adspredelse."

„En allerkjæreste Adspredelse!" spottede Lilli.

Den lille Nisse blev endnu alvorligere, rømmede sig som om han havde fattet en stor Beslutning og sagde: „Vi ere Venner, Lilli, det giver mig Ret til at være oprigtig. Du er klog og har en sund Forstand. —"

„Det skulde jeg mene!“

„Afbryd mig ikke. Men Du mangler Dannelse, og Du foragter Literatur og Videnskab, fordi Du ikke kjender dem. Det er ikke rigtigt.“

„Lille Nisse!“ udbrød Lilli og vendte sig surmulende bort. „Du bliver ugalant.“

„Lad det være godt,“ sagde den Lille og gned forlegen Hænderne, „Du veed jo, at det ikke er saa slemt ment. Du er saa aandrig; hvad kunde der ikke blive af Dig, naar Du vilde læse. Og Du havde om Vinteren saa god Lejlighed dertil.“

„Om Vinteren?“ sagde Alfen, endnu noget tvært, „om Vinteren har jeg just allermindst Tid dertil. Da besøger jeg mine kjære Blomster i Jordens Skjød, hvor de sove i deres smaa, haarde, brune Frøsenge. Jeg sætter mig hos dem og

fortæller dem noget om Foraarsluft og Sommerlykke, forat de til rette Tid skal vaagne op og spire frem til nyt Duft- og Farveliv. Og saa lytter jeg ogsaa til de afblomstrede Blomsters Sjæle, som svæve omkring dem og lære dem, hvorledes de skal sætte Knopper og blomstre og glimre."

„Blomstersjælene?" spurgte Hættelil noget vantro.

„Kjender Du ikke noget til dem? O, de Stuelærde!" udbrød Lilli. „Hvorledes skulde Blomsterne uden dem vide, hvorledes de skal bære dem ad, naar de første Gang træde ud i Verden?"

„Nej, derom maa Du fortælle mig," sagde Hættelil, der nu fattede Tiltro. „Tidligere læste man vel ogsaa noget om de Afdødes Sjæle, men det er hørt op i den sidste Tid. Fortæl mig!"

„Naar Blomsterne visne," — begyndte

Lilli — „stige Sjælene i Skikkelse af den sidste Duft (thi Duften er egentlig Blomsternes Sjæle, ligesom Tankerne Menneskenes) ud af de matte Blomsterbægere. Længe svæve de endnu om de afdøde Legemer, før de drage videre bort. Man mærker dem godt, naar man giver Agt derpaa, thi igjennem Luften bølger ofte Duften af Blomster, som voxe langt borte, af Urter, som vi ikke kjende. De døde Blomster falde af, Frøet voxer, indtil ogsaa det sænker sig og falder ned i Jorden. Derpaa give Blomstersjælene Agt, og stille sig, som tro Vogtere, omkring deres tilkommende Sødskendes Vugger. Og hvad de erfarede i deres Livs ofte flygtige Løb, hvad de lærte i Omgangen med Naturen, med Menneskene, det synge de i yndige Vuggesange, og lægge det ind i de slumrende Kim. Saaledes voxer, saaledes stræber

det fremtidige Liv i den stumme Jords Skjød, saaledes ane de spirende Blomster om Mennesket, om han elsker dem eller ringeagter dem, om han vil lægge en Betydning i deres Farve og Skikkelse, og de spire frem til denne Betydning."

„Du digter," sagde Hættelil.

„Vil Du have Bevis?" spurgte Lilli, bøjede sig tilbage og plukkede en Forglemmigej fra den blomstrende Skrænt, der skjærmede og beskyggede den Plads, hvorpaa de sade. „Du veed hvilken Betydning Menneskene give denne; det er en Forglemmigej —"

„Myosótis pratensis eller Museøret," rettede Hættelil.

„Hvad angaaer dine lærde Navne mig?" udbrød Lilli. „Vi og Menneskenes Hjerte giver den Navnet Forglemmigej; thi den er Venskabets og Troskabens Blomst. Det

veed den godt, naar den voxer paa sin grønne Stængel, men den er endnu ukyndig og forvexler Følelserne. Knopperne farve sig i Begyndelsen røde, klæde sig i Kjærlighedens Farve. Da betænke de sig imidlertid i rette Tid paa hvad Blomstersjælene har sunget for dem, og farve sig blaa om den dybe, gule Kalk, omkring hvilken de smaa Blade udbrede sig, som en Bøn om Troskab, som en Hilsen i Afskedsstunden. Hvorledes kunde de det, naar de ikke kjendte deres Navn?“

Hættelil, som havde gjennemstuderet hele Verdens botaniske Literatur, vidste, trods al sin Lærdom, intet at svare dertil.

„Og at jeg ikke læser, bebrejder Du mig?“ fortsatte Lilli. „Troer Du maaske, at der ingen andre Bøger gives, end de, der blive stillede sammen af dine sorte Bogstaver? Stakkels Hættelil, hvem den

mørke Trykkerstue forekommer større end hele den øvrige Verden. Skabelsen har tusende og atter tusende Skriftmaader — I kan blot ikke læse dem. Men jeg forstaaer mange. Se disse Forglemmigejsblade. Se det blaa, bløde Fløjl, og nu, naar jeg holder den imod Solen, de fine smaa Aarer, hvorledes de krydses, hvorledes de skilles og igjen sammenslynges! Troer Du, at de voxe menings- og planløst, naar dog Blomsten spirer saa sindrigt frem? Troer Du, at Naturen i sin Skrift gaaer mere tankeløst tilværks, end din Sætters Haand, der griber i de Bogstavkasser, som Du holder i Orden? Hvert Træk er Forstand, hver Trævl Plan, hver Duft Tanke. Paa ethvert lille Blad staaer noget skrevet i tydelig Skrift. Jeg kan læse det, og hvis Du var en Digter istedetfor en Bogtrykker, saa kunde Du det ogsaa.“

Nissen vaklede imellem Nysgjerrigheden og den Overbevisning, at Alfen foredigtede ham noget. Han vilde ikke bede om Lekturen, fordi han mente derved at give at forstaa, at han skjænkede hende Tiltro, og dog vilde han gjerne vide, hvad der stod at læse i Bladene. Han formodede en Slags Classification af Blomsten, et Catalog, som enhver bar paa sig. Han blinkede listigt med Øjnene, som om han allerede kjendte Svaret, og henkastede løst, idet han spurgte: „Men paa alle Bladene staaer det samme!"

„Slet ikke," sagde Lilli. „Skabningens rige Kraft gjentager sig aldrig, og fordi Du har Forstand og Dannelse," føjede hun til, ikke uden Ironi, „vil jeg ogsaa sige Dig Grunden. Hvorledes Blomstersjælene fortalte Frøene deres Historie, har jeg allerede berettet, og naar nu Blomsterne voxe,

saa skrives paa ethvert lille Blad en Historie, og for den, der forstaaer at læse den, ere Smaablomsterne en Bog med mange Blade. Der læser jeg saa i min Fritid, og Du bebrejder mig, at jeg ikke søger at danne mig ved Lekture! Hvad vidste jeg ellers om Menneskene, med hvem jeg aldrig omgaaes, naar ikke Blomsterne fortalte mig om dem?“

„Ak, læs for mig, hvad der staaer paa Forglemmigejen!“ udbrød Hættelil.

„Meget simple Ting; hvad kan der hændes en Forglemmigej?“ sagde Lilli.

„O kun hvad der staaer paa de fem Blade, som Du holder i Haanden! Jeg beder, jeg beder Dig derom, min skjønne, aandrige Veninde!“

Lilli saa længe i Taushed paa Smaabladene, og Hættelil haabede allerede, at hun ikke vilde kunne tyde den Skrift.

„Det er ikke, som i dine Bøger, hvor man begynder fraoven," sagde Lilli; „her maa man først søge Traaden, og da føjer det Øvrige sig sammen."

„Maaske ligesom Sandsigeren læser Menneskenes Skjæbne af Linierne?" spurgte Hættelil.

„Næsten," svarede hun, „kun er min Kunst sikrere. Hør da! Paa dette første lille Blad beretter Sjælen af en Forglemmigejblomst, hvad den oplevede. Den fortæller:

Paa den Eng, hvor jeg opblomstrede, hoppede og sprang to yndige Børn omkring. En Pige, med blonde, flagrende Lokker, og en Dreng, faa Aar ældre, med brunt Haar. De fangede Sommerfugle, Pigen idetmindste. Drengen saa mere paa hende end paa de brogede Sommerfugle. De vare Nabobørn. „O ve!“ udbrød Pigen, „det bliver vaadt her, og her er en bred Grøft. Der flyver den bort, den smukke Paafugleøje, og jeg kan ikke komme derover.“ Hun stod sørgmodigt der ved Grøften, som om en stor Lykke var svundet bort fra hende, og dog havde hun

endnu ikke havt den. Hvem veed, om hun nogensinde vil opnaa den? „Intet andet," sagde Drengen, „jeg bærer Dig over Grøften!" — „Nej, nej! Du lader mig falde!" udbrød hun; men idetsamme flagrede Paafugleøjet tæt ved Randen af Grøften, og hun havde næsten kunnet naae den med sit Næt. Drengen vilde fornærmet vende sig bort, men det blonde Barn, stedse seende efter Sommerfuglen, vinkede ham tilbage. „Hurtigt," sagde hun, „der er den igjen!" Og Drengen tog hende paa Armene og skred ud i Grøften. Der stod han med den kjære, yndige Byrde. „Hvad giver Du mig," spurgte han, „for denne Tjeneste?" — „Intet! Men skynd Dig, jeg er Dig for tung!" — „Intet? Saa bliver jeg staaende!" — „Uopdragne! Du synker jo stedse dybere! Hvad vil Du have?" — „Et Kys!" —

„Nar," sagde hun og saae ned, idet hun vendte det lille Hoved bort. „Ak, de smukke Forglemmigejer!" udbrød hun, forglemmende sin Fare og sin Bærers Fordringer. „Dem maa Du plukke til mig." Og hurtigt svang hun sig fra hans Arm over paa den anden Bred. Drengen stod endnu stedse i Grøften. „De Forglemmigejer?" spurgte han. — „Ak ja, de Forglemmigejer." — Han bukkede sig, for at plukke dem, og hun klappede jublende i Hænderne. — „Hvad vil Du med Blomsterne?" — „Jeg ordner dem i en Skaal med Vand, lægger en Sten paa Stilkene og stiller dem i min Moders Værelse. Saa voxe de alle ivejret og blomstre op." — Kort Tid efter sade de begge sammen ved Bredden. Pigen løste Blomsterne op, som han havde plukket, og samlede dem i sit Forklæde til et smukt lille Bundt. Drengen saae ganske

lykkelig til, og havde allerede glemt, at hun havde nægtet ham et Kys. „Giv mig en Blomst til Erindring,“ bad han. — „Nej! hvorfor vilde Du før aftvinge mig et Kys?“ Hun tog Hjørnerne af sit Forklæde sammen og hoppede hjem. Drengen rynkede Panden, knyttede Haanden og truede efter hende. Da gik ogsaa han sin Vej, som lagde han ingen videre Vægt paa det Passerede. Og Forglemmigejerne gik det, som hun havde sagt. Faa Dage derefter havde den lille Letsind glemt Sommerfuglen, det nægtede Kys og den nægtede Forglemmigej; men vi vare voxede højt ivejret, havde skudt Knopper og bøjede vore Hoveder sammen over Stenen, der adskilte os, forat passiare med hverandre og spørge efter Drengen, hvem vi saalænge ikke havde seet. Da traadte han ind. Han havde et Ærinde fra sin Moder til

sin Legesøsters Moder, og da han havde udrettet det, faldt hans Øje paa Skaalen med Forglemmigejerne. Blodet steg ham til Hovedet, og da Moderen vendte sig om, traadte han hen til os og plukkede den Stilk, hvorpaa jeg blomstrede, og stak den i Knaphullet i sin Vest. — „Hvad bestiller Du der?“ spurgte Moderen. — „Intet!“ sagde han, men blev endnu mere rød og holdt sin Hue for Forglemmigejen. Snart derefter visnede jeg imellem Bladene i hans latinske Grammatik. Der blev jeg længe liggende, indtil det blev Vinter og der laa Sne. Engang sloges Drengene med Sneboldte i Skolegaarden, Bøgerne bleve skyndsomt lagte afvejen paa en Brændestabel, og derved faldt jeg ud, blev senere baaret bort med Brændet og blev just stukket i Skolestuens Kakkelovn i det Øjeblik, da Drengen fik en Irette-

sættelse, fordi han i Timen bladede i sin latinske Grammatik og ikke vilde tilstaa, hvad han søgte der. Jeg har heller aldrig erfaret det, ligesaa lidt som, hvorfor han rødmede dengang han plukkede mig af Skaalen.“ —

„Det er det første lille Blads Historie,“ sagde Lilli, idet hun plukkede det af og lod det falde i Kilden, som førte det bort. Fire Blade stode endnu tilbage omkring Blomsterbægeret.

Nissen vidste ikke ret, hvad han skulde sige til den Historie, og havde hele Tiden siddet i en noget pinlig Utaalmodighed. Halvt ventede han paa Pointet i Historien, og halvt tænkte han paa en Kritik, der saa lidt som muligt kunde fornærme Veninden.

„Ret smukt,“ sagde han; „men Du skulde dog ogsaa engang læse mine Bøger.

Der hændes dog mere i dem; der havde man erfaret, hvad der senere var passeret, hvad Mærkeligt der hændtes, inden Børnene bleve til et Par; thi jeg ventede stedse paa at erfare det."

„Det veed jeg ligesaa lidt som min Forglemmigej!" sagde Alfen. „Det er jo ingen Bog, det er kun et Blad, og min stakkels Forglemmigejssjæl har ikke fortalt den mere, end Skjæbnen har tilstedet den at opleve. Skal jeg læse videre?"

„Det bliver dog igjen det samme," sagde Hættelil; „thi det og heller ikke mere hændes enhver Forglemmigej."

„Lad os se!"

Hun holdt det andet lille Blad imod Lyset, og studerede det en Stund; da læste hun flydende og uden Ophold, hvad den anden Sjæl havde fortalt.

Ved Bredden af en venlig Flod er jeg spiret frem. Ikke umiddelbart kunde jeg se ned i Bølgerne, men et lille Stykke Eng, der blev holdt fugtigt af de Vanddraaber, som de muntert rullende Vover lode tilbage, og som trængte frem igjennem Sand og Smaastene lige til Engen, var den Jord, der opfostrede mig og mine Sødskende. Naar jeg paa den ene Side kun hørte Floden bruse, ikke naaede den med Blikket, maaske fordi jeg endnu var skudt for lidt ivejret dertil og først for en Dag siden havde udfoldet min Blomst, da saa jeg paa den anden Side Dalens

høje Bjergvæg, paa hvis Skraaning tre nedfaldne Borge tronede, omkring hvilke Aftenrøden, den eneste, jeg endnu havde seet, havde bredet et vidunderligt Skjær. Allerede sænkede Solen sig, og atter ventede jeg paa denne Aftens stille Pragt, da hørte jeg en forvirret Larm af mange menneskelige Stemmer, Stampen af Hestehove og derimellem Aarepladsken i Floden. Jeg vendte mig med hele min Kraft fra Borgene, paa hvilke jeg allerede længselsfuldt ventende havde rettet mit Blomsterøje; jeg følte det, hvorledes jeg voxede i Nysgjerrighed; jeg trængte mit Hoved frem imellem mine Søstres; det blev frit for mit Blik og jeg kunde se, hvad der tildrog sig paa Flodbredden. Et langt Tog af ungdommelige Skikkelser sprængte frem, tilhest og tilvogns. Foran rede tre Ryttere, med store Støvler, korte, tætsluttende

Jakker, Kaarder ved Siden og paa Hovedet smaa farvede Huer. Ved det muntre Ridt flagrede de brogede Skjærf for Brystet. Da kom en Række Vogne med sex Heste for og Ryttere ved Siden, dem fulgte en Række Vogne med fire Heste, og tospændte Kjøretøjer sluttede Toget. Ved Flodbredden blev gjort Holdt. Af hver Vogn stege to Ynglinge ud, alle med smaa Studenterhuer paa det krusede Haar. Alle Vognene vendte i uordnet Trængsel omkring og kjørte tilbage. En Baad med en Vimpel paa Masten af samme Farve som Studenternes Skjærf og Huer, smykket med Krandse, Guirlander og Egegrene, laa ved Bredden. Musik hilste de Ankomne. De fleste stege ned i Baaden, nogle vandrede langsomt langs med Bredden. Fartøjet stødte fra Land, Musiken istemte Melodien

til en Studentersang og de ungdommelige Stemmer faldt med ind:

„Ved Flodens friske Strande
Staae hoje, stolte Borge",

klang det igjennem Luften, Aarerne sloge taktmæssig i Bølgerne, og jeg vendte igjen uvilkaarligt mit Blik op til Borgene, som i Solens Glands og i den Glorie, som Sangen kastede paa dem, højtideligt saae ned paa den festlige Skare. Pludselig blev jeg revet ud af mine undrende Betragtninger. Studenterne, som gik nede ved Bredden, havde paa Vejen hver plukket en Buket Blomster eller grønne Grene og stukket dem i Huerne. En Hue manglede endnu et saadant Smykke, just da Ejermanden skred forbi mig; han bukkede sig, med et Greb var jeg og mange andre plukkede, en tyk Forglemmigejsbuket pry-

dede Huen, og jeg jublede højt, thi nu skulde jeg tage Del i Festen, skulde hjælpe at smykke Studenternes Gilde. Alle havde forladt Baaden og spredt sig i mindre og større Klynger, over Bjerg og Dal, eller langsmed Bredden, hvorhen nu Luft, Lune eller Tilfælde førte dem. Jeg svajede paa Panden af min Bærer op til Borgene, dem jeg fra det Fjerne saa længselsfuldt havde skuet hen til. Igjennem Epheu og Brombærkrat blev jeg snart bragt til de gamle forfaldne Ruiner. Jeg saa den vide, vide Verden for mig og stirrede (til min Beskjæmmelse maa jeg tilstaa det) næsten med Foragt ned paa den lille Plet, hvor jeg var spiret frem. Studenterne, som havde fulgt os, droge videre. Min Ven klatrede op til det faldefærdige Taarn. Det svimlede for mig. En gul Stenurt, som jeg strejfede ved Klatringen, hviskede

til mig: „Hvad vil Du heroppe, Dalblomst?“

Jeg saa paa den med et stolt Smil, men førend jeg kunde svare, vare vi oppe. Min Ven red paa Muren, slyngede den ene Arm om en Træstamme, som med faste Rødder var voxet ind i de fugtige Stene, og saa, ligesom jeg, ned paa det udbredte Landskab, der viste sig for vore Blikke. Han var bleven varm ved Klatringen, han tog Huen af, paa hvilken jeg svajede, og lagde den paa en stor Sten ved sin Side. Den første Forbauselse var forbi, og nu gyngede jeg i ubestemte, melankolske Tanker og var i en saa lyrisk Stemning, at jeg følte Lyst til at forsøge at sætte et Digt sammen, som den mørke Tone af mine Ruinomgivelser havde afspejlet hos mig. Den samme Lyst maa være opstaaet hos min Student, thi han

tog sin Brevtaske frem, lagde den paa Stenen, idet han skjød Huen noget tilside, og skrev med Blyant nogle Vers. Jeg havde saa gjerne villet læse dem, thi jeg var overbevist om, at han berøvede mig mit Digt, som endnu ikke var paabegyndt, og hvoraf jeg dog allerede følte mig saa stolt. Men Huen, og jeg med den, var skubbet tilside. Da skinnede Solen blændende paa Papiret, Studenten vilde vende sig, men Pladsen var for snever; han betænkte sig et Øjeblik, da lagde han Huen saaledes ved Siden af Brevtasken, at Buketten kastede Skygge paa Papiret, og jeg kunde læse alt. Han havde skrevet:

Hojt over Klippetinder
Staaer Rester af en Borg
Som gamle, stolte Minder
Om Lykke og om Sorg.

Her stod jeg ene længe
Og saa udover Land,
Udover Mark og Enge
Og Flodens blanke Vand.

Du gamle Borg, som rakte
Engang dit Taarn mod Sky,
Saa lykkelig Du strakte
Din Magt til Land og By.

Ja, jeg har ogsaa været
Saa lykkelig engang,
Mit unge Bryst har næret
Et Haab, saa højt det klang

Men Borgen er nu sunken,
Kun Rester end hër staaer,
Mosgroet er hele Bunken,
Ej Husly her man faaer.

Min Lykke er og svunden,
Mit Haab, Alt er forbi,
Og dybt til Hjertebunden
Gaaer Sorgens mørke Sti.

Med sorrigfulde Miner
Jeg stod paa højen Fjeld,
Og saa ikkun Ruiner
Af Borgen og min Sjæl.

Jeg Ho'edet langsomt vendte,
Og undrende jeg saa
Paa Mark og Eng, den kjendte,
Hvor smilende den laa.

Hvor foraarsgrøn at Skoven
Tilvinked Land og By,
Forneden og foroven
Med Fuglesang mod Sky.

Og Solens Straaler skinned
Paa Engen, blød og grøn,
Hvor Floden langsomt rinded,
Et Sølverbælte skjøn.

Hvorfor da se tilbage
Til Borgruinens Gjem,
Hvorfor dog se tilbage
Til svundne Minders Hjem?

Kast Blikket frem i Verden
Og stol kun trygt paa Gud;
Han seer vor hele Færden,
Naar vi blot seer hans Bud.

Frisk Mod, nyt Liv, hæv Ho'edet,
Spred hver Erindring tung!
Hvorfor dog tabe Modet,
Saalænge man er ung?

Det var ikke det Digt, som jeg vilde have digtet. Nej! Ingen Taare for Fortiden, intet Haab for Fremtiden, men ganske opfyldt, ganske tilfredsstillet ved Nærværelsens Lykke? Ganske vist; men den, der digtede det, var Student — Student! deri ligger Svaret.

„Hvad bestiller Du der oppe?“ lød det nede fra. — „Intet!“ svarede min Student, slog rødmende sin Brevtaske sammen, trykkede Huen paa Hovedet og svang sig

behændigt ned fra Taarnet, fra hvis skjøre Rand Smaastene og Jord rullede ned efter ham. Da gik det med lette Trin ned ad Bjerget til Gjæstgivergaarden ved Floden, hvor hele det lystige Selskab havde forsamlet sig i den store Sal. Der var dækket et langt Bord, hvorpaa stode Rækker af Flasker, og ved begge Ender laa to blanke Kaarder overkors. Musikanterne havde forsamlet sig paa Orkestret, ligeoverfor dem brændte Foreningens Vaaben i broget Transparent, den Forening, der forbandt denne Studenterskare. Blomsterguirlander smykkede Salen og Bordet. Frakkerne vare lagte tilside, let hang det trefarvede Corpsbaand fra Skulderen ned over Brystet. Nu blev der givet Signal med Kaarderne; enhver indtog sin Plads, og Maaltidet begyndte. Alt var Munterhed, Glæde, Ungdomsmod, Ungdomslyst,

Ungdomslykke! Glassene bleve fyldte og tømte, her og der drak man Skaaler med hinanden. Da istemmede Musiken igjen en Sangmelodi. Silentium! lød det fra Præsidentens Mund; Samtalen hørte op og alle istemmede den festlig muntre Melodi. Venskabet gjaldt den første Sang, og jeg, Venskabets Blomst, vuggede mig paa Melodiens Bølger, og da det hed:

Se, Brødre! Glæden vinker fra det fyldte Bæger
Og Hjertet svulmer højt af Glæde, Liv og Lyst.
Drik, Kammerat, thi Druens ædle Saft os kvæger
Og styrker Venskab i hvert aabent, trofast Bryst,

blinkede jeg stolt til de andre Blomster paa Huerne, paa Bordet, paa Væggen, ligesom denne Hyldest gjaldt mig. Og da Sangen var endt og alle rejste sig, Hænderne trykkedes og Øjnene fandt hinanden, da var det mig, som om en Taare, en glædelig

Vemodstaare fløđ frem fra min dybe Kalk. Jeg er nu engang en saadan sentimental lille Blomst. Saaledes varede det ved til langt hen paa Natten, stedse lysteligere, stedse mere larmende, men mangt aabent, fortroligt Ord blev hvisket. Min Student traadte undertiden, med Armen slynget om en Vens Skulder, ud paa Balkonen, der stødte op til Salen. Over os Stjernehimmelen i sin dybe Taushed, ved vore Fødder den brusende Flod, bagved hvilken de mørke Bjerge afgrændsede den dunkle Nat, ved Siden af os Glassenes Klang og det brogede Virvar af de mange Stemmer. Min Student trykkede Vennens Haand. Jeg vidste, hvad det betød, thi jeg havde læst hans Digt. Endnu engang tonede Silentium bydende igjennem Salen, Samtalen hørte op, Frakkerne bleve igjen tagne paa, og Enhver ordnede sig paa sin

Plads. Paa den nylig støjende Jubel fulgte en højtidelig, alvorlig Stilhed. Landsfader! hed det, og nu begyndte den skjønne Melodi. De første Vers bleve sungne ligesom de tidligere Sange, kun roligere. Da stege to og to ved Bordets Ender op paa deres Stole og sloge med Kaarderne Takt til Melodien:

Se Kaarden blinker i den venstre Haand,
Saa ren og blank den gjennemborer Huen,
Mens jeg sværger:

Og ligesom til en Ed lagde de Fingrene paa de korsede Kaarder, som de havde boret igjennem deres Huer, og sang videre:

Jeg vil altid holde paa min Ære,
Brav og trofast vil jeg stedse være.

Da rakte de Kaarderne til Naboerne; Verset blev gjentaget, en Hue efter den anden

blev stukken paa Klingen, indtil alle Hovederne vare blottede og Kaarderne mødtes. Os stakkels Blomster gik det ilde derved, og da Naboens Hue trykkedes ned paa den, der bar mig, da følte jeg, hvorledes Stilkene knækkedes og løste sig fra hverandre. Nu forandredes Melodien. Jeg havde trængt mig frem over Huernes Rande og kunde se, hvorledes Kaarderne bleve vexlede over Bordet, og nu sang Præses:

Saa tag den da, dit Hoved jeg bedækker
Og derpaa Kaarden strækker:
Lad denne Broder leve højt! Hurra!

Derpaa bleve Huerne rakte dem Tur efter Tur, og den blanke Klinge lagdes ligesom velsignende paa Hovedet, indtil Alle igjen stode med bedækkede Hoveder; først da satte begge Præses Huerne paa hinandens Hoveder og Kaarderne sænkedes: Exest

commercium, initium fidelitatis! lød det, og den ved den højtidelige Sang tilbageholdte Jubel begyndte paany larmende og støjende. Og hvorledes havde vi det? Da Huen, der var trykket over Buketten, hvortil jeg hørte, blev strøget af Kaarden, faldt vi stakkels Forglemmigejer alle fra hverandre, spredte over Bordet, og den, der havde plukket mig, mærkede det ikke. Min Naboerske faldt saaledes, at hun blev hængende paa Randen af hans Glas, og da han førte det til Munden, kyssede hun ham paa Læben og faldt døende under Bordet ned for hans Fødder. Jeg misundte hende. Men saa knækkede, saa spredte, som vi laa der, bleve vi dog ikke upaaagtede. Min Vens Nabo saa ned paa mig, og da ligesom om en pludselig Erindring greb ham, tog han mig op. „En Forglemmigej!“ hviskede han — „En For-

glemmigej, just som den, hun lovede mig. Nu er hun stor og smuk. Vil hun vel igjen engang love mig en? — Ak, som om hun havde givet mig en!“ sagde han da og lagde mig imellem Bladene i hans Sangbog, just paa et Sted, hvor de Ord stode:

Og Kjærlighed følger ham til fremmede Strand,
Forvandler ham til Hjemmet det fjerneste Land.

Der udaandede jeg min Sjæl. Naar Studenten efter flere Aar igjen engang slaaer Bogen op, om hvad vil da den stakkels visnede Forglemmigej fortælle ham, om Pigen i Hjemmet eller om det muntre Gilde?“

Nissen havde hørt ganske stille til, om det var af Interesse, Resignation eller Galanteri, det veed jeg ikke.

„Ja, Menneskene holde besynderlige

Fester,“ sagde han, — „især naar de ere Studenter.“

„Vor Forglemmigejssjæl synes ganske indtaget deraf,“ svarede Lilli. „Festen havde rørt den til Taarer.“ —

„Ja, hvorover græder ikke en Forglemmigej!“ afbrød han hende.

„Og Alt er forekommet den saa højtideligt?“

„Stakkels Forglemmigej!“ vedblev Hættelil. „Og det er dog lutter Daarskab, de mange Vogne, denne Drikken og fremfor alt denne Gjennemboren af Huerne.“

„Kan være, jeg kan ikke indestaa for mine Historier,“ sagde Lilli og lod det andet lille Blad falde i Bækken.

Maaske forat komme tilbage til Historien, bøjede Hættelil sig ned efter det, som vilde han gribe det. Kilden havde allerede rullet det bort.

„Skade," sagde han, „jeg vilde have afskrevet Studentens Digt."

„Hvortil?" spurgte Alfen. „Der staaer Digte paa tusend Blomsterblade, og smukkere end dette."

„Jeg havde maaske kunnet anvende det, naar en Side paa et Trykark var bleven tom," sagde Hættelil. „Dertil var det godt nok, thi paa Værdien deraf kommer det ikke saa nøje an. Vi lade Digtene smukt og pynteligt indbinde og pryde dem med Guldsnit og gyldne Vignetter. Bøgerne fortrænge saa paa Menneskenes Borde alle andre Ting, hvormed de tidligere pyntede op. Man glæder sig over det smukke Ydre, man blader vel ogsaa af og til i dem, men spørger ikke meget efter Indholdet."

„Komiske Væsener, disse Mennesker!" spottede Lilli. „Og det kalder Du Sands for Lekture!"

Solen var imidlertid gaaet ned. Dæmringen lagde sig over Engen. Taagen steg ud af de fugtige Steder, der befandt sig i Nærheden af den Plads, hvorpaa vort lille Par sad. Det brede, fugtige Slør strakte sig og bølgede sagte i Aftenluften. Hættelil slog Kraven paa sin Hætte ned, Alfen plukkede nogle af de Blomster, der voxede paa Engen, og bredte dem ud over sit Sæde. Da lavede hun sig til at forelæse sin Blomsts tredie lille Blad.

„Du fordærver dine Øjne!“ sagde Hættelil og vilde tage Blomsten ud af hendes Haand.

Lilli smilede. Hun rejste sig op paa sit Sæde og raabte med sin klare Stemme udover Engen: „Alle I smaa St. Hansorme, vaagner op, tænd Eders Lys og skin!“

Og over hele Engen begyndte det med et at glinse i det duggede Græs. Her

og der en lille Gnist, der blev klarere og klarere. Og da hævede de smaa Lys sig sagte i den graa Taage, stedse livligere, indtil de bølgede hid og did og sværmede glimrende imellem hverandre.

„Hen til mig!“ befalede Alfen — „og hvem der forholder sig rigtig stille og lyser smukt, tør høre efter, hvad jeg forelæser.“

Da nedlode Lysene sig paa Mosset, der voxede paa Stenen, eller hang sig paa Blomsterne, som beskyggede den, saaledes at Vennerne sade i det klareste Skin. Og i Vandet gav det Gjenskin, idet Blomsterne nikkede og Bølgerne vuggede.

Hættelil jublede højt: „Hvor det straaler! Ligesom i en Balsal!“

„Og jeg vil føre Dig i en Balsal,“ sagde Lilli, som havde fundet Traaden i Historien paa det tredie lille Blad. Hun læste:

Ikke i den fri Naturluft er jeg født. En stor, bred Hal med Glasvægge saa mig spire frem. Der var smukt nok, men de friske Luftpust savnede jeg dog stedse. Vi vare et stort Selskab af Blomster, stammende fra alle Himmelegne. Der svajede den stolte Palme, Orchideernes vidunderlige Sommerfugle-Blomster svævede slyngende og duftende ned fra Loftet, de kokette Cameliers Blomster prangede som glimrende Bladvægge, Granaterne udstraalede deres stumme Glød. Hvem kjender dem alle, og hvem formaaer at gjenfortælle Planternes og Blomsternes Hjemveesklager?

Jeg var ganske vist ikke revet bort fra mit Hjemsted, men de havde forbyttet mig Aarstiden, den Aarstid, jeg tilhørte; de havde bedraget mig for Foraar og Sommer. Det fortalte Solstraalerne mig; de besøgte os nemlig, naar man tog Maatterne bort fra Vinduerne, saaledes at vi kunde se ud i Verden, fuld af Is og glimrende Sne. „Hvorfor ogsaa os?“ klagede jeg ofte til et Selskab af Violer, der voxede ved Siden af mig. „Hvorfor os, som man dog agter saa lidet imellem alle disse høje, fremmede, pragtfulde Planter?“ Der blev os ikke lang Tid givet til at tænke over Svaret, thi Gartneren, der plejede og vandede os, skar af alle sine Blomster og Grene og bar os alle bort. Sirlige Hænder bandt os til smaa Buketter, ordnede os i en Krystalskaal, og saa bar man os bort, fængslede og sammenpakkede, vel-

tildækkede paa Grund af Vinterkulden. Snart følte jeg den isnende Lufts Kulde, som trængte igjennem det beskyttende Tæppe, snart længtes jeg efter de friske Vindpust i den rene Luft, og saaledes agtede jeg, beskjæftiget med mig selv, næppe paa den kolde Resignation, hvormed en mørk Kamelia trodsede Vinterluften, paa den sagte Klynken, hvormed Orangeblomsterne smerteligt krøb sammen og skjulte sig under Bladene, og hvorledes en til Kulde mere vant Erica forgjæves søgte at trøste dem. Da pludselig strømmede en varmere, duftende Luft os i Møde. En glinsende Lysstraale trængte igjennem Krystalskaalen, i hvilken vi vare lagte, Laaget blev aftaget, og forbauset saa jeg en Balsals hidtil ikke sete Under. Lys strømmede ned fra de glimrende Lysekroner under Loftet, Lysene glimrede paa Væggene. Et pyntet, muntert

Selskab var forsamlet, Orkestret bruste sine Melodier ned i Salen, og Parrene strømmede derhen, trufne af Klangens elektriske Slag. Vi maatte være komne, da Festen nærmede sig sin Ende, og en Myrtegren, falden fra en af de Skjønnes Buketter, uændset kastet i vor Skaal og tilfældigt kommet i Nærheden af mig, fortalte og forklarede mig alle de Undere, der viste sig for mig og forvirrede mit Sind. En beskeden lille Plads var anvist os Blomster, og man syntes just ikke at agte paa os. I en Vinduesniche, bagved et flagrende Gardin vare vi stillede, men dog saaledes, at jeg kunde overse Alt. Først berusede mig Lysenes Pragt, hvis Skin med Dansemelodiernes Toner bølgede igjennem Salen, Smykkernes Glans, Skikkelsernes Skjønhed. Men da vandt jeg Ro til Betragtning, og min venlige Myrte-

gren var stedse beredt til at give mig Svar paa mine Spørgsmaal. Hvilken vidunderlig Beskjæftigelse! Hvor rolige skrede Danserne hen til de Skjønne, hvor alvorlige bøjede de sig, og hvor formelt blev den tilbudte Haand modtaget! Og faa Sekunder senere bruste Parret forbi os; Øjnene straalede, Barmen bølgede og Danserinden sitrede i de Arme, der holdt hende omslynget. Men naar de igjen naaede Pladsen, den samme rolige Bøjning, den samme formelle Hilsen.

En længere Pause var indtraadt. Instrumenterne bleve paany stemte, i Salen gik man op og ned, Stolene bleve stillede sammen. Da begyndte Orkestret, Danserne førte Damerne til deres Plads, Stolene bleve besatte. Nu aabnede det første Par Dansen. Danserinden var den mest straalende Skikkelse, Festens Dron-

ning. En høj, slank Figur. Blonde Lokker bølgede ned over Skuldrene, og det stolt baarne Hoved omflagredes af en Fuchsias Purpurklokker. Øjnene straalede sejersvante og sejrsbevidste igjennem Salen, mere skinnende end Brillanterne, der glimrede paa Brystet. Den smukke Arm med de tunge Armbaand laa let henstrakt paa Danserens Skulder. Myrtegrenen bemærkede hurtigt Gjenstanden for min Opmærksomhed. „Det er Husets Datter, hvis Forlovelse man fejrer,“ sagde den. „Danseren er Brudgommen. Jeg veed det, thi fra Buketten, som hun holder, er jeg falden, og Buket og Smykke overrakte Brudgommen hende før Festen.“ — „Hvor de maa være lykkelige!“ sukkede jeg. Ved Siden af Vinduesnichen sad en ældre Dame med sin Datter, der sandsynligvis ingen Danser havde fundet. Hun hviskede til en Herre,

der stod ved Siden af hendes Stol: „Moderen har forstaaet at fange ham, det var ikke svært, thi han er intet stort Lys.“ „Og Bruden, der er min intimeste Skoleveninde,“ føjede Datteren til, „har tilstaaet mig i Fortrolighed endnu for 8 Dage siden, at hun finder ham højst kjedelig. Hun er just for koket, og —“ „Det er et brillant Parti!“ sagde Herren. — To unge Officerer standsede tilfældigvis i min Nærhed. „Smuk er hun,“ sagde den Ene. „Men hun har intet Hjerte,“ svarede den Anden. Ligeoverfor mig, ved en af Dørpillerne, stod en ung Mand i sort Klædedragt. Han dansede ikke, talte kun lidt, men hans mørke Øje hang ufravendt ved den straalende Skikkelse, hende, hvorom Aftenens Samtale drejede sig, Maalet for al Opmærksomhed. Jeg følte Deltagelse for ham og vidste ikke hvorfor. Allerede troede jeg

os arme Blomster forglemte, da man stillede Skaalen, hvori vi hvilede, paa et lille Bord i Salens Midte. En Danser efter den anden traadte herhen, valgte en Buket, overrakte en Dame den, og en Dans, et Blik var Takken for Gaven. Skaalen var hennæsten tom, den sidste Danser traadte herhen; Buketten, i hvilken man havde bundet mig, laa endnu stedse urørt. Jeg saa den unge Mand, der endnu med ufravendte Blikke forfulgte den skjønne Brud, for første Gang bevæge sig fra sin Plads. Han gik med faste Skridt hen til Skaalen. „En Forglemmigej!“ hviskede han, greb Buketten, hvori jeg sad, og gav Husets Datter den. Da han bøjede sig for hende, hæftede det mørke Øje sig spørgende paa hendes Ansigt. Hun havde ikke mødt Blikket, hun slog Øjnene ned, saa paa Buketten, som hun havde modtaget, og

næsten som vilde hun skjule sin Bevægelse, sagde hun: „En Forglemmigej? Erindrer De endnu den Tid, da vi vare Børn og plukkede Forglemmigejer paa Engen?“ — „Og senere,“ sagde han. „Men idag ingen Erindringer!“ — Han bød hende Armen og dansede igjennem Salen. Nogle Minuter derefter saa jeg mig om; han havde ikke igjen indtaget sin Plads, men var forsvunden. — Ballet var paa Slutningen, Selskabet spredte sig og Salen blev tom. Den smukke Brud havde lagt alle Buketterne til Side; min Buket alene holdt hun i Haanden. Hun forlod Salen, skred igjennem de oplyste Værelser, ligegyldig forbi al den Pragt, sorgløs over de knækkede Blomster, der laa paa Gulvet. Hendes Gang var sikker, hendes Øje klart, hendes Hoved hævet som forhen. Hun greb en Sølvlysestage, traadte ind i sit

Soveværelse, hvor hendes Pige ventede, Kransen blev taget af Haaret, Smykkerne aftagne, Armbaandene strøgne af Armen. Hun kastede dem paa Bordet, uden videre at agte dem. Da hun var afklædt og Pigen havde forladt hende, stod hun eftertænkende midt i Værelset. Hun vendte sig ikke om til Sengen, men gik tilbage til Bordet, paa hvilket Smykkerne laa. Vilde hun endnu engang fryde sig ved Synet af den Pragt, i hvilken hun havde straalet? Hendes Fingre sitrede, hun søgte imellem Blomsterne og Bladene, jeg anede det, hun søgte mig. Da trak hun en Skuffe ud i sit Toiletbord. En kostbar Broche, som laa foran Skuffen, rullede derved fra Bordet ned paa Gulvet; hun agtede det ikke, hun tog en Sax ud af Skuffen, klippede Baandet over, der sammenholdt Buketten, skjød de øvrige Blomster til Side

og valgte mig. Hun bojede sig ned til mig. Jeg havde allerede træt ladet Hovedet synke, da følte jeg en hed Draabe falde ned i mit Bæger, og da jeg endnu engang saa ivejret — hvilken Forandring i de nylig saa kolde, stolte Træk! Hovedet var bøjet, Taarerne rullede fra de skjønne Øjne ned over Kinderne, den hele Skikkelse bævede. „Var hun ikke lykkelig?“ spurgte jeg mig selv. „Havde hun dog et Hjerte?“ — Hun var sunken ned i Stolen og støttede Hovedet i Haanden. — Hvor længe hun saaledes sad, det veed jeg ikke. Lysene vare nedbrændte, Dagen trængte igjennem Gardinerne. Mig var det, som om en mørk Skygge strejfede forbi Vinduet — hun foer op, tog ud af Toiletskuffen en simpel Kapsel og trykkede paa Fjederen. En Lok faldt ud. Hun trykkede mig, som hun stedse havde holdt

i Haanden, ind i Kapselen; jeg følte det, hvorledes hun førte den til Læberne, og døde i dette Kys.“ Lilli taug.

„Færdig?“ sagde Hættelil. „Dine Historier ende stedse, naar man skulde tro, at de først ret begyndte.“

Istedetfor at svare lod Alfen det tredie Blad falde i Bækken. Til Lykke vare Stjernerne komne frem, ellers havde hun ikke kunnet læse videre, thi St. Hansormene vare alle faldne i Søvn. „Det er et sløvt Folk,“ sagde Lilli og rystede Græsset, saa at de smaa Orme forskrækkedes og spredte Gnister til alle Sider. „Det er ikke Umagen værd at forelæse Eder noget!“ sagde Alfen. „Se blot til at I komme bort!“ og hun skræmmede dem igjen. Hvad havde ogsaa Engens flyvende Smaastjerner med Balfortællinger at skaffe? Hættelil vidste ikke ret, hvad

han skulde sige. „Veed Du,“ spurgte han, „hvorfor St. Hansormene lyse?“

„Forat vi Alfer kunne se, naar Nattens Maane ikke skinner og Stjernerne skjule sig bag Skyerne,“ var Svaret.

Hættelil smilede skjælmsk. Noget om Alfeegoisme svævede ham paa Tungen, om Alfer, der ansaa deres egen Behagelighed for Skabelsens Hensigt. Han gjemte dog denne Bemærkning hos sig selv og foretrak at indlede en naturhistorisk Forklaring. „Jeg spurgte ikke om Hensigten, jeg spurgte om Grunden.“

„Den kjender jeg,“ sagde Lilli.

Hættelil forbausedes og var egentlig fortrydelig over, at han ikke kunde anbringe sin i lærde Skrifter hentede Afhandling om Phosphoresceren og Gnidningselectricitet; men Lilli pluddrede, uden at lade sig afbryde:

„Mariehønen havde Bryllup, og alle Billerne vare indbudte. Mange havde en lang Rejse og begave sig i Fællesskab paa Vejen. Det var Nat, thi det er Billernes Rejsetid, ligesom Sommerfuglene kun foretage deres Udflugter i Solskin. De Rejsende vare meget nær ved Maalet, som de maatte have naaet ved den første Morgenstraale; da lagde en bred Sump sig i Vejen for dem, og paa den dansede og brændte Lygtemændene hid og did. Billerne studsede, standsede deres Flugt og holdt Raad om, hvorledes de skulde komme videre.

„Vi komme aldrig over,“ sagde den kloge Oldenborre; „de hoppende Flammer ville forbrænde vore Vinger.“ — „Saa flyve vi udenom Sumpen,“ sagde Eghjorten. Det vilde de mindre Biller ikke gaa ind paa, thi de vare allerede trætte, og vilde undgaa Omvejen. „Eghjorten kan sagtens

tale saaledes, han med sine store Vinger," sagde en af dem. „Vi ville ogsaa fare vild, dersom vi flyve bort fra den lige Vej." — „Saa lad os tage en Guldsmed, der veed Besked paa Sumpen, med som Vejviserinde," foreslog en Rosenbille. Men de Smaa vilde nu engang intet vide af Omveje. Efter en lang Debat skiltes man ad; de største Biller forsøgte at flyve udenom Sumpen, de mindre bleve trøstesløse tilbage og frygtede allerede at gaa glip af den smukke Bryllupsfest. Tiden gik, en Lygtemand dansede haanende omkring dem, og den stakkels Skare var nærved at fortvivle. Da sagde St. Hansormene, som dengang endnu vare smaa graa Biller, ganske uden noget Skin: „Vi have Mod, vi ville flyve foran og forsøge, om Flammerne ville forstyrre os. Bliv ved Randen af Sumpen og vent paa Udfaldet af vor

Undersøgelse.“ — Saaledes blev det. De graa Smaabiller sværmede først sagte og forsigtige omkring den forunderlige Kammerat. Den første Gang, han hoppede hen imod dem, trak de sig lidt forskrækkede tilbage, og Tilskuerne paa Bredden vilde allerede triumphere over deres Nederlag; men det sporede dem netop til at vove mere. De havde allerede omringet Lygtemanden fra alle Sider, og da den, forat forskrække dem, slog sig igjennem den største Hob, jublede de højt, thi de havde rigtignok blændede maattet tillukke Øjnene, men Flammen havde ikke skadet nogen af dem. Nu forfulgte de haardnakket Fjenden, som snart var saaledes omringet, omsluttet og fastholdt, at han maatte erklære sig for fangen, og blev nu af Sejrherrerne slæbt hen til Bredden. De andre Biller vilde nu ogsaa tage Del i Sejren og

betragte den stakkels Fangne som deres Bytte, men de smaa Sejrherrer vidste at hævde den Ret, som de havde tilkjæmpet dem. Lygtemanden blev lagt paa en gammel Træstamme og med et langt Græsstraa, der havde skarpe Smaatænder i Randen, ligesom sønderskaaret og delt, saaledes at enhver af de smaa Helte erholdt sin Andel i Sejren og gjemte det skinnende Stykke Lygtemand under Vingerne. Nu gik Rejsen videre henover Sumpen, uden at man brød sig om Lygtemændene, der, forskrækkede over deres Broders Skjæbne, gjorde Plads for dem. Og hvilken Glæde var det for de smaa Biller, som ankom hos Bruden og allerede længe havde udtalt deres Lykønskninger, da de store Biller, trætte og udmattede af den lange Flyven, naaede dertil og udskjældte Guldsmeden, der paa en lumsk Maade

havde ført dem vild og derpaa ondskabsfuldt havde forladt dem. Da de store Biller spurgte om, hvorledes de smaa vare komne over den brændende Sump, summede og brummede disse kun uforstaaelige Ord i Skjægget og nikkede polisk med Følehornene; thi St. Hansormene havde bedet dem, endnu intet at fortælle om deres Sejr, hvad de saa meget hellere lode være med, som de hellere fortaug hines Berømmelse end fortalte om deres egen Skjændsel, idet de ved at berette om hines Mod havde maattet tilstaa deres egen Tvivlraadighed. Dagen forløb, og Bryllupsaftenen, den største Fest, begyndte. Alle pyntede sig, kun St. Hansormene sade beskedne, iførte deres graa Klæder, i Græsset. En Guldbille, der havde tilbragt temmelig lang Tid ved sit Toilette, spaserede, forfængelig af sit guldgrønne Klædebon, forbi dem og sagde haanende:

„I Stakler hjælper ingen Pynten; I ville i Eders Støvkappe aldrig komme til at spille nogen glimrende Figur, thi ellers vilde jeg tilbyde Eder noget Guldsminke, som jeg har tilovers, og som I ville finde paa hint Græsstraa ved Siden af den Dugdraabe, der tjente mig som Spejl.“ — „Nej, mange Tak!“ udbrød en lille, højrøstet St. Hansorm; „thi skjøndt vi ingen Guldklæder have, saa bære vi dog et Brillantsmykke, som Du mangler.“ Ved disse Ord hævede de allesammen Vingerne, den glinsende lille Flamme straalede frem, og da de sværmede rundt imellem Bryllupsselskabet, havde Forbauselsen og Forundringen ingen Ende. St. Hansormene bleve Festens Helte, og da Festen var tilende, lod den lille Mariehøne, den rødmende Brud, sig lyse hjem af dem. — Det er nu længe siden, men St. Hansormene have

beholdt den lille Flamme, og naar den truer med at gaa ud, drage de bort, opsøge dem en Lygtemand og dele den ligesom dengang."

„Dumheder!" udbrød Nissen, hvem Taalmodigheden forgik. „Det er altsammen Daarskab."

„Nej," sagde Alfen alvorligt, „det er sandt, aldeles sandt, saaledes som jeg har fortalt Dig det, og naar Du om Natten gaaer igjennem Skoven, kan Du overbevise Dig derom. Da staa gamle Træstammer i det fugtige Græs og lyse og skinne vidunderligt igjennem Mørket. Mange mene, at der ligger en Skat begravet; men de, der komme forat finde den, blive skuffede. Paa saadanne Stammer have St. Hansormene delt en Lygtemand, og da vedbliver Stammen endnu længe at glinse, og Regn og Dug udslukker ikke Lyset, fordi det hidrører

fra den fugtige Grund og ikke skyer Vandet. Der ligger en Splint af saadan en Stamme, og jeg vil strax lægge den ved vor Side, forat den kan lyse for mig, saaledes at jeg kan læse Forglemmigejens fjerde Blad for Dig. Stjernelyset kommer mig til Hjælp, og saa tænker jeg, at det nok skal gaa."

Førend Hættelil kunde sige eller indvende noget derimod, var Lilli allerede i fuld Læsen.

Blomstersjælens Historie, der stod paa det fjerde lille Blad, lød saaledes:

Jeg er den sidstfødte Spire af en stor Familie. Mange af mine Sødskende, der vare opblomstrede i det samme Aar, havde allerede naaet deres Maal, de fleste havde udfoldet de sidste Blomster, og de nøgne, grønne Stilke, der havde mistet deres blaa Kroner, spirede prunkløse i Vejret. Sødskendene fortalte om Foraar og Sommer, jeg oplevede kun en kjølig, taaget Efteraarsdag, og jeg saa kun Solen tilsløret og ikke varmende skinne igjennem Elle- og Piletræerne, der voxede paa Grøftekanten, hvor jeg spirede frem. Saa vidt jeg kunde se, øjnede jeg paa den fugtige, sumpige

Grund kun afblomstrede Blomster, som den susende Vind bøjede ned i Mosen. De, der endnu havde Farve og Duft af Foraars- og Sommerbørnene, vare dog trætte og matte og længtes efter Hvile. Mit Blomsterøje græd, da jeg slog det op; thi jeg følte min Ensomhed, selv om jeg ikke forstod den. Solen var gaaet ned. Blodrød, ubestemt og formløs havde den lysende Kugle taget Afsked bagved Taagen, som fugtig, sammentrukken og svævende hang over Engen og slyngede sig om Træerne, der fortrydelige rystede Toppene, ligesom forat stryge den af sig. Jeg belavede mig paa en øde, ensom Nat, da hørte jeg i det Fjerne den drønende Trampen af lige, afmaalte Skridt og den svære Raslen af Metal, afbrudt af korte Commandoraab. Nærmere og nærmere kom Larmen, hult buldrende paa den sumpige Grund, og

allerede saa jeg blinkende Vaaben skinne igjennem Dæmringen. I sluttede, ordnede Rækker, som en fast Mur, rykkede en Afdeling Soldater frem, stedse nærmere til det Sted, hvor jeg voxede, og jeg trykkede mig ned bag en Sten, fra hvis Side jeg nu nysgjerrig tittede frem, for ikke at blive nedtrampet af de tunge Trin. Men „Holdt!“ tordnede Førerens Stemme, og der stod Skaren ligesom fastgroet til Jorden. Igjennem Rækkerne lød kun nogle faa Ord, hvis Lyd Vindpustet førte bort fra mig; en lille Afdeling traadte fra, gjorde Omkring, drejede derpaa til Siden og forsvandt hurtigt for mine Øjne. Ogsaa Lyden af Skridtene kunde mit Øre ikke længe følge, thi i de Tilbageblevnes Rækker var det blevet levende; en Del rykkede videre, saa at jeg kun med Møje kunde se Conturerne af Skikkelserne aftegnede mod den

mørke Baggrund, og de Øvrige satte Geværerne sammen og aflagde Bagage og Vaaben. Den befalede Stilhed, der kun afbrødes af enkelte Commandoord, blev paafulgt af et frit, muntert Virvar, en regelløs Virksomhed. Medens Enkelte tæt ved Siden af mig jævnede en Plads og omgrænsede den med sammenbaarne Sten, spredte Andre sig i Ellekrattet; atter Andre rullede Kapperne op eller krammede ud af Tornystret. Officererne havde længere henne dannet en lille Kreds, og jeg kunde ikke skjelne, om der blev uddelt Befalinger, eller om en gemytlig Samtale forenede dem. Endnu længere henne noterede Underofficererne Adjutanternes hviskende Ord paa deres Skrivetavler. Der var igjen indtraadt en Stilhed, som imidlertid ikke varede længe. Hovslag løde fra det Fjerne, Sablerne raslede og i stærkt

Trav sprængte en Eskadron Husarer frem. De holdt stille, de stode af Hestene, Pæle bleve nedrammede, forat binde Hestene derved, en travl Virksomhed begyndte for Mand og Hest. Jeg kunde ikke følge Alt, thi det var allerede begyndt at blive mørkere, og nærmere ved mig tildrog andre Ting sig min Opmærksomhed. Soldaterne, der havde spredt sig i Krattet, kom tilbage med Risknipper, som de bare hen til den Plads, der var bleven omgrændset med Stene. Her, beskyttet paa den ene Side af Grøftevolden, blev antændt en Ild, som paa Grund af det fugtige Kvas først hvirvlede op i tykke Røgskyer, derpaa slog op i Flamme og sendte knitrende Gnister højt i Vejret i det nu fuldstændig indtraadte Mørke. Det var en fugtig, kold Nat, Regnen dryppede ned, og den raa Vind peb og drev Bivouakilden hen til den ene

Side. Nu havde alle lejret sig. Der blev ført en højrøstet, munter Samtale, blandet med djærv Spøg, som det store Latterkor lønnede med lydelig Jubel; Feltflasken gik rundt, her og der blev istemt en Soldatersang, som snart ufuldendt tabte sig i et nyt Udbrud af Bifald; Trompeteren stod lidt til Siden og fløjtede en Melodi; Officererne sade ved Ilden og deltoge i Munterheden, eller havde længere borte, hvor Trommeslagerne havde skubbet Trommerne hen til dem som Sæde, forsamlet sig i en lille Kreds. Det var et broget, bevæget Billede: Grupperne af de Lejrede, snart stærkt belyste af den opflammende Ild, snart indhyllede i Røg og Mørke; Uniformernes Mangfoldighed, der havde blandet sig imellem hinanden; i Baggrunden de blinkende Geværer, der vare stillede mod hverandre, og Hestene, der med Hovederne bortvendte

fra Ilden rolige og betænksomme tømte Muleposerne. Lidt efter lidt blev det stille ved Ilden. Den Ene efter den Anden, indhyllet i Kappen, havde søgt sig et Leje i Ly af en Træstamme, eller overlod sig, lænet til Grøftekanten, til Søvnen. Ilden var nedbrændt, og kun en lille Kreds holdt den vedlige. Man kunde høre Vagternes Skridt og fjernt igjennem Natten Patrouillen, der afløste. Lige i min Nærhed sade en Infanterilieutenant og en Husarlæge sammen i fortrolig Samtale. De havde før ved Ilden truffet hinanden og hilste hinanden som gamle Venner efter en lang Adskillelse. Jeg havde fra det Fjerne betragtet dem, nu vare de komne nærmere hen til mig. Lieutenanten sad paa Stenen, bagved hvilken jeg havde skjult mig; Lægen laa paa et uldent Tæppe ved hans Fødder. Jeg kunde tydeligt betragte dem. Lægen saa

frisk og glad ud; Officerens Ansigt, der rigtignok ved Gjensynets Glæde og ved den muntre Samtale oplivedes noget, bar Spor af dybe Sorger. Gamle Erindringer havde de kaldet til Live, Erindringer fra den Tid, da de for nogle Aar siden studerede sammen ved Universitetet. Muntre Timer bleve opfriskede, Studentergilderne, som de dengang fejrede sammen, og efter mange Navne spurgte de hinanden, efter alle Kammeraterne fra deres lykkelige Selskaber, de Kammerater, som Skjæbnen havde spredt fra hverandre; de talte om, hvorledes de her tilfældig havde truffet hinanden, maaske faa Timer før et Slag, begge under Forhold, paa hvilke de dengang ikke havde tænkt. Den alvorlige Krigstjeneste kaldte dem Studenteraarenes Vaabenøvelser tilbage i Hukommelsen, og smilende mindedes de om hines Sejre og

Nederlag. Lægen spurgte Lieutenanten om, hvorledes Beslutningen var bleven modnet hos ham til at hellige sig Militairtjenesten. Da traadte Sorgens Spor tydeligere frem paa Ansigtet, Svaret udeblev og begge saa tause ned for sig. En Larm, et Virvar af Stemmer rev dem ud af denne Taushed. Længere borte vare Geværer faldne om; denne Larm og Gjenskinnet af Vagtilden, der blussede højt op, havde gjort en Hest sky. Den havde revet sig løs og derved saaret den Husar, der vilde holde den, temmelig slemt. Man raabte efter Lægen, og hurtig sprang denne bort fra Vennen, der blev alene tilbage. Længe stirrede han taus ned for sig. Jeg troede at forstaae ham. De muntre Erindringer fra de lykkeligste Ungdomsaar, dem han i Samtalen havde kaldt til Live, formede sig videre til de senere, som han

bevarede i Hjertet. Endelig vaagnede han op af sine Drømmerier. Han rystede de brune Lokker fra Panden, som kunde han bortryste Sorgerne, der trykkede ham, knappede Frakken op og tog Uhret frem, forat trække det op. Der klirrede noget Glinsende ned paa Stenen, paa hvilken han sad, og rullede ned i Græsset. Uhrkjæden var gaaet itu. Han bøjede sig ned, lyste paa Jorden med den brændende Cigar, og Fingrene søgte imellem Græs og Blomster. Den lille Ring hang paa et Blad af min Stilk, og saa fast, at han ikke kunde tage den uden at bryde min Stilk. Han tog mig op. „En Forglemmigej,“ sagde han, „som Tilfældet spiller mig i Hænderne. Vidunderligt! Igjen en Forglemmigej! Jeg vil tage det som et Omen for Slaget, der forestaaer mig.“ Han stak mig i Knaphullet, hyllede sig ind i Kappen og

lagde sig ned paa Jorden forat sove. — Der laa jeg paa et Menneskes bankende Hjerte. Hvor det bølgede og bævede, og dog beholdt alt tillukket i sig. Jeg lyttede til det stumme Kammer og fulgte hvert Hjerteslag, som Drømmen lod banke i Brystet, snart stærkt og snart roligt, snart lydt og snart stille. Morgenen begyndte at dæmre, Taagestriberne lettede, en kold Vind drev dem fra hverandre. Der straalede allerede Solen, en skjæbnesvanger Dags Sol. Trommerne vækkede de Sovende, længere henne kaldte Trompeten Husarerne til Hestene. Hurtigt stod Alt rustet og væbnet, ordnet og opstillet, som paa den foregaaende Aften, da de ankom. March! lød Førerens Commando, fremad skrede Soldaterne henover Engen og jeg med dem, thi jeg havde lænet mig til min Bærers Bryst. Snart havde man naaet en fastere Vej, og nu

gik det med hurtigt men sikkert afmaalt Trit videre, indtil vi kom til en Høj, hvor der igjen blev commanderet Holdt. Jeg kunde see udover en vid Egn. Adskilt fra os ved et Buskads strakte sig en høj Vold, ved hvilken en Landsby laa, som længere henne blev beskyttet af et skovbedækket Højdedrag. Vold og Landsby vare besatte af de fjendtlige Tropper. Paa den Eng, der skilte os fra hine, blev nu opstillet en lang Slaglinie. De Tropper, med hvilke jeg var kommen, indtoge den højre Fløj. „Til venstre formeer Kjæde!“ lød Commandoen; Tirailleurerne opstillede sig bagved Slaglinien, og Officeren, hvis Knaphul jeg prydede, overtog sammes Førelse. Længe stode vi saaledes i stum Forventning. Paa den venstre Fløj var Træfningen allerede begyndt. Fra Højden tordnede de fjendtlige Batterier, og et An-

greb af vore Tropper paa disse var allerede to Gange blevet slaaet tilbage. Da lød ogsaa Signalet til os. Tirailleurerne marcherede frem og jeg foran paa deres Førers Bryst. Engen skrede vi over, og skulde da fordrive Fjenden fra Voldskrænten. Fast og bestemt oversaa min Officer sit Mandskab, tydelig lød hans Commando, klart var Blikket, sikkert Skridtet — intet forraadte en Bevægelse i hans Indre. Jeg alene kunde gjætte alt, jeg alene, hvem denne Banken i Brystet fortalte, hvad der foregik i hans Indre. Var det Slagets Opmuntren, var det Dødens Forudfølelse, var det en Afslutning med Livet, der bevægede sig her i Brystet? — Jeg vidste det ikke. Neppe var Engen overskreden, før en fjendtlig Ild modtog os. Her og der faldt En i vore Rækker, men videre drev Commandoen og Førerens Exempel. Imod

Voldskrænten begyndte Angrebet; vi vare komne derop, men Rækkerne vare blevne tyndere. Nu hørte jeg det tydeligt paa hans Hjertes Slag; det bævede ikke, fordi han frygtede Døden, men fordi han søgte den. Angrebet blev slaaet tilbage, men atter gjentaget; Døden vinkede fra utallige Svælg. Jeg sitrede — for mig og for ham. Da trængte en Kugle dybt ind i min modige Bærers Hjerte og borede mig ind i det blodige Saar. Han faldt; endnu engang slog det sønderrevne Hjerte, endnu et Suk fra det blødende Bryst, og stille blev det, og det slog aldrig mere, hverken i Sorg eller Glæde. Jeg døde i hans Hjertes Blod.

Det fjerde lille Blad fulgte efter de andre. Det hang først fast ved Stenen, førend det faldt i Kilden, en Dugdraabe trillede ud af Mosset og vadskede det ned.

Lilli havde noget at gjøre med Haanden ved Øjnene, og den lille Nisse vilde godmodig deltagende spørge, hvorledes hun havde det, og skjændte paa Stjernerne, som skinnede saa uklare, og mente, at det dog var meget ufornuftigt at læse i et saadant Tusmørke. Det var jo det, som Hættelil havde paastaaet; men da han erindrede hende om, at han nu dog havde Ret, vilde hun rigtignok ikke rose Stjernernes Klarhed, men hun blev dog derved, at Læsningen slet ikke kunde skade hende, og til Bevis beredte hun sig til at foredrage Forglemmigejens femte lille Blad, som hun holdt i Haanden.

Hættelil indsaa, at med Fornuftgrunde var der intet at udrette, og føjede sig i Venindens Luner og i Lecturen.

Men Lilli saa dennegang med forlegent Ansigt paa det lille Blad, og Skadefryden,

som saa sjeldent kom frem paa Hættelils Ansigt, vilde allerede hævde sin Ret, da hun begyndte:

„Der maa dog være kommet mig noget i Øjet, thi jeg har tilligemed det fjerde Blad sønderrevet det gule Bæger og langt ind i de fine Aarer paa det sidste Blad. Den halve Historie er borte.“

„Saa lad det være nok med Læsningen,“ sagde Hættelil og vilde allerede rejse sig fra sin Plads.

„Nej, slet ikke,“ sagde Lilli og holdt ham fast. „Jeg plejer at læse mine Bøger til Ende, og Du, som er saa klog, som har læst saa meget og kjender Menneskene fra Omgangen med dem, vil kunne slutte og gjætte Dig til Resten. Vi ere dennegang lige midt inde i Historien. Herfra mangler der intet; hør nu:

Pigen stod ved Vinduet og holdt mig i Haanden. Hun foer med Haanden over Panden, over Øjnene, og skuede langt frem for sig. Jeg fulgte hendes Blik; langs Dalvejen sprængte en Rytter afsted, det var ham. —

„Lilli," udbrød Hættelil utaalmodig, — „hvad skal de Historier hjælpe os, hvem er Pigen, hvorlèdes kommer Forglemmigejen i hendes Haand, hvem er han? det vide vi jo Altsammen slet ikke."

Lilli havde nu engang belavet sig paa at tyde den lille Blomst fuldstændig færdig.

„Kjære," sagde hun, „afbryd mig ikke.

Hvad skal det vel være? En Pige, hvem en ung Mand har skjænket en Forglemmigej, saaledes tænker jeg mig det. Han rider bort, og hun seer efter ham — det er dog vel meget forstaaeligt? Fortsættelsen vil vise, om jeg har Ret; hør nu videre:

Da han var forsvunden i det Fjerne, traadte hun tilbage fra Vinduet. Det var, som havde hun holdt sine Taarer tilbage, for ikke at gjøre Blikket uklart, der fulgte ham saa langt som muligt. Nu stod hun i Værelset, og en Strøm af Taarer flød ned over Kinderne. Da smilede hun igjen midt i Graaden, trykkede mig, som hun endnu stedse holdt i Haanden, til Læberne og hviskede: „Er det muligt, er det virkeligt sandt — han elsker mig?“ Da skred hun igjennem Værelset; Gangen var let, en vidunderlig Lykke ligesom bar og om-

svævede hende. Hun stod foran Spejlet; hun saa sjælfuldt prøvende paa sine egne Træk, som vare de blevne hende mere dyrebare, siden han elskede dem. Da saa hun forskrækket Sporene af Taarerne i Øjnene. „Taarer," sagde hun, „og jeg har aldrig været saa lykkelig som i dette Øjeblik, aldrig i mit hele Liv?" Og hun smilede til sig selv og vidskede med Tørklædet over Øjnene; men desuagtet flød Taarerne atter og atter, ligesom glinsende Diamanter, ned over Kinderne. Hun gik op og ned i Værelset; hun var bleven roligere, og det var, som om hendes Tanker, der nylig vare ombølgede af en eneste overvældende Følelse, nu vendte tilbage til det, der omgav hende. Hun stod pludselig stille. „Bedstemoder," sagde hun, „Bedstemoder vil aldrig tilgive det og jeg kunde aldrig tilstaa hende det." Det var

som om Blodet traadte tilbage, saa bleg stod hun der, som om Taarerne ogsaa nægtede hende deres Tjeneste, saa stivt stirrede Øjet; Læberne bevægede sig og Hjertet bævede hørligt. Da lyttede hun, hun kunde høre Trin, hun forskrækkedes, flygtede til Arbejdsbordet, greb det første det bedste Arbejde og saa ned for sig. Jeg var falden hende ud af Haanden og laa foran hende paa Bordet.

Døren blev aabnet, og med faste Trin indtraadte en Matrones værdige Skikkelse. Den ranke Holdning uagtet hendes Alder, de stikkende Øjne, beskyggede af det graa Haar, Trækket omkring de hvælvede Læber, alt tydede paa Fasthed og Urokkelighed. Ansigtet var en Bog, i hvilken Livets alvorlige Træk vare indskrevne. Jeg saa sky op til Blikket, hvormed hun taus hilste sit Barnebarn, der let bævende sænkede

Hovedet. Bedstemoderen saa længe paa Datterdatteren, som følte Blikket og ikke vovede at hæve Hovedet. Matronens Træk forandrede sig ikke, men det forskende Blik læste paa den smukke Piges stumt bøjede Ansigt ligesom i en opslaaet Bog.

„Du har grædt,“ sagde hun, „han er borte, Du elsker ham!“ Det stakkels Barn havde aldrig vovet at tilstaae sin søde Hemmelighed, men hvorledes havde hun skullet kunne fornægte sin helligste, sit Hjertes først nylig vundne Ejendom? Hun tav, og nye Taarer svarede mere talende end Ord.

Bedstemoderen vedblev, idet hun anstrængte sig for at anslaa en mildere Tone: „Det er maaske dit Livs første Kamp, men hvem der vil leve, maa lære at kjæmpe med Verden, med sit eget Hjerte. Du

maa forglemme ham!" Det brød voldsomt i Pigens Hjerte. „Forglemme?" hviskede hun, „forglemme — nej, aldrig, aldrig." „Barn," sagde Bedstemoderen, „hvad maa man ikke overvinde her i Livet, hvormeget maa man ikke glemme?" Pigen rystede sagte med Hovedet; den Følelse, som saa ung for første Gang var brudt klart frem, trodsede et langt Livs gamle Erfaring. — „Har han sagt Dig noget? Hvad sagde han ved Afskeden?" spurgte den Gamle.

„Intet," svarede Pigen; „Intet! Men jeg læste alt i hans Blik, i hans Haandtryk, da vi skiltes, og i den bævende Afskedshilsen, med hvilken han rakte mig denne Blomst." — Hun havde ladet Arbejdet synke ud af Haanden og igjen taget mig fra Bordet. Hun holdt mig ivejret, saa stolt og tillige saa ydmyg lykkelig,

som var jeg den legemliggjorte Tilstaaelse af hans Kjærlighed.

„En Forglemmigej?“ sagde Matronen. „En Forglemmigej?“ — Hun skred hen til sin Lænestol og sank ned i samme. Længe saa hun taus frem for sig, men Trækkene bleve levende, der bølgede noget op i dette Bryst, Tankerne gjennemfløj en lang Fortids døde Rum. Pigen var staaet op og betragtede halvt forbauset, halvt bævende Bedstemoderen. Saaledes havde hun aldrig seet denne, og hun ventede ligesom paa en Dom, at disse Læber atter skulde aabne sig. „Gaa hen til Skabet,“ sagde den gamle Kone, og Pigen adlød taus sitrende. „Træk den nederste Skuffe ud — ikke der — tilvenstre — imellem Brevene! — Seer Du en lille Guldkapsel? Det er den, bring mig den, mit Barn!“ Pigen adlød. Bedstemoderen holdt Kapslen

i de blege, magre Hænder. Hun trykkede paa Kapslen, den sprang op, en tør, vissen Forglemmigej laa deri. „Du elsker,“ sagde hun; „o Du er lykkelig!“ Og Taarerne rullede ned over det stakkels Forglemmigejslig i hendes Hænder. Datterdatteren havde endnu aldrig seet Bedstemoderen græde; det var som en Skillevæg faldt bort, som om Barken smeltede fra dette aldrende Hjerte. Hun sank ned til den Gamles Fødder. Forbauset over den aldrig anede, lyksaliggjørende Hemmelighed udbrød hun: „Du har elsket, Bedstemoder, Du har elsket!“ — Bedstemoderen trak hende til sig og kyssede hende paa Panden. „Du skal tilhøre ham,“ sagde hun. „Du skal blive lykkelig.“ Pigen slyngede Armene fastere og fastere om den gamle Kones Hals, og i Omarmelsen faldt jeg ud af hendes Hænder. Saaledes sade de

længe tause. Da stod Bedstemoderen op, lukkede Kapslen, som hun endnu holdt i Haanden, og gjemte den visnede Forglemmigej omhyggelig paa det samme Sted, hvor Datterdatteren havde fundet den. Jeg var forglemt og visnede paa Gulvet. — Kjærligheden i dens Lykke behøver ingen Erindring!"

Det sidste Blad sank i Bækken, og Lilli stod op. Den dæmrende Dag kantede allerede Horisonten med sit rødmende Skin, Græs og Blomster hævede sig og Dugdraaberne rullede ned.

„Du maa drikke dit Kildevand!" sagde Alfen, „og jeg, som har pludret den hele Nat med Dig, maa se til, hvad de andre Alfer bestille. Kom, lad os gaa!"

Hættelil var ogsaa staaet op og rakte Veninden Haanden, forat hjælpe hende fra Stenen op paa Engen.

„Tag Dig i Agt!“ sagde han, „og knæk ikke Forglemmigejerne ved dine Fødder.“

Lilli smilede og sprang bort uden Afsked. Hun skred langsomt videre og bøjede betænksomt de blaa Blomsters Stilke fra hverandre, for ikke at beskadige dem.

